

Som Paula (Já, Paula)
Ondrej Štefánik

Kapitola Paula a spisovatel' (Kapitola Paula a spisovatel)

Část Paula (strany 9 - 11)

David neměl rád křik, hluk, troubení aut, hlasitou hudbu a hádky. I teď se mu z toho třásl celé tělo. Dveře do kuchyně byly otevřené dokořán, jakoby mu rodiče schválně nedávali na výběr. V první chvíli si chtěl před jejich hlasitou hádkou zacpat uši a počkat na chodbě, ale tohle musel slyšet. Chtěl vědět, proč táta nadává na dědu.

„Tvůj otec našeho syna mentálně znečišťuje! Systematicky! Rozumíš? Nebo tobě je to jedno?“ křičel Davidův otec a mával před svou ženou pravitkem. Přes rameno mu visela taška s notebookem. Paula čistila zeleninu a na muže se vůbec nepodívala. Stála klidně u kuchyňské linky, na rovných zádech jí nehybně ležel ohnivý cop. Jen ruka s nožikem kmitala o něco rychleji a ořezávala mrkev do nepřírozeně tenkého válečku. Na škrábání používala Paula nůž, protože nože jí, na rozdíl od škrabek, na čištění zeleniny fascinovaly. Užívala si lesk čepele a nemohla se dočkat krájení cibule. Vzrušovalo ji, jak ostří nože ohrožuje konečky prstů, ale v ruce dobrého kuchaře nezajede pod kůži. Kdyby byla muž, holila by se břitvou.

„Nepřeháněj. Tomu se říká dětství. Představitost, jestli ti to něco říká,“ odpověděla a dál se věnovala mrkvi a petrželi, čímž dávala manželovi najevo skutečné priority, vedle kterých jeho vykonstruované obavy o synův zdravý vývoj nemají místo.

„Ale tvůj syn posílá dopisy Hitlerovi! Do prdele, vždyť je to ještě dítě! Ať si pro mě za mě myslí, že vítr je prd jednorozce, ale nemůže si přece dopisovat s Hitlerem jenom proto, že mu to poručil tvůj nemocný fotr. Jasně, že má potom zlé sny. Je přesvědčený, že ovlivní dějiny, že změní chod věcí. Chápeš, co mu napovídal? Hitler je podle tebe v pohodě na rozvíjení dětské fantazie?“

„Dětský svět už je takový. Plný hobitů,“ odpověděla Paula tichým hlasem a ignorovala manželův nával zuřivosti. A navíc, kauzu Hitler považovala za uzavřenou. Stalo se to už dávno.

„Plný hobitů?“ Kristián nevycházel z údivu.

„Už jste měli být dávno pryč,“ vyčetla mu. Ani jí nenapadlo podívat se, jestli je David neposlouchá.

„David si myslí, že se jeho stín promění v člověka nebo nějakého ducha, víš o tom? Tvůj fotr po něm chce, aby si každý den měřil stín, a ty na to nic neřekneš?!“ vykřikl a namířil pravitko Paule do obličeje. Paula zatnula prsty do rukojetě nože.

„David má dědu rád,“ připomenula mu. Kolečka potu na manželově bleděmodré košili byly čím dál větší. Podle té košile Paula poznala, že Kristiána čeká důležitá schůzka, a když je takto rozčilený, půjde asi o něco hodně nepříjemného. Kristián nad sebou ztrácel kontrolu. Silný tlak, který zažíval v práci, se v něm hromadil jako plyn v balónku a už nutně potřeboval vybuchnout.

„Víš, proč lidi fetujou? Tak víš to? Protože je to jediný způsob, jak můžeš potkat hobita. Do prdele! Tohle chceš, aby se stalo? Udělat z něho feťáka? Potom možná bude jeho stín konečně poletovat po pokoji!“

„Přeháníš,“ pokoušela se nezvyšovat hlas a působit klidně.

„Tohle musí přestat. Rozuměla jsi? Já ho k tvému otci neodvezu. Je to i můj syn. Zůstane doma.“

„Fajn. V tom případě ho vezmi někam ty, protože ty máš na své dítě vždycky hromadu času.“

„Marie by se už konečně měla vrátit,“ odpověděl jí na to.

David nechtěl, aby se rodiče hádali, ale musel si je poslechnout a udělat si pořádek v pochybnostech. Potřeboval se o dědovi dozvědět víc. Prvotní zvědavost však přemohla touha po okamžitém usmíření mezi mámou a tátou, mezi tátou a dědou. Měl chuť vtrhnout do kuchyně, zakřičet z plných plic a přivolat tak do rodiny klid, ale neměl na to odvahu.

„Když je ti to jedno, tak změř Davidovi stín ty. Běž ven a změř mu ho! Tady máš pravítko. Já ani můj syn nejsme žádní šašci. Já mu stín měřit nebudu. Nikdo mu ho nebude měřit. Laskavě to vysvětlí svému choromyslnému otci!“ vykřikl Kristián a praštil pravítkem o zem. Paulin rezavý cop se konečně pohnul. Mezi dveřmi zahlédla Davida.

„Ty ještě nejsi obutý?“ zeptala se ho jen tak, bez výčitek v hlase, a usmála se na něj.

„Chtěl jsem se napít,“ řekl David šeptem. Byl celý napnutý. Ani mámin úsměv ho neuvolnil. Nevěřil mu. Zračila se v něm směs falše a bezradnosti. Paulin rozpačitý úsměv se během chvilky srovnal do uzoulinké úsečky stahující rysy její tváře do neutrálního výrazu. David raději obrátil hlavu k otci. Ten, neschopný nahlédnout do Davidových myšlenek, ale zvyklý pracovat pod tlakem, rychle vyhodnotil situaci a políbil Paulu na tvář. David se cítil provinile, že hádku slyšel a dostal tím rodiče do choulostivé situace. Mára už nic neřekla, utřela si z tváře otcův neupřímný polibek a pokračovala v čištění zeleniny. Klouzání nože po petrželi nabralo zase normální tempo. V Paule to vřelo, ale snažila se přepnout do klidného režimu. Přestala si manžela i Davida všímat. Oba už měli být dávno u dědy. Kristián napustil vodu do sklenice a beze slova ji podal synovi. Pohládl ho po vlasech a stiskl mu rameno. David si pomyslel, že nic z toho se nemuselo stát, kdyby otce nepožádal, aby mu změřil stín.